

28 d'abril

Jacint Verdaguer i Santaló
(1845-1902)

Poeta Nacional de Catalunya
Ruta verdagueriana

Primer sortida: Folgueroles i
la Plana de Vic

El mèrit més indiscutible de Verdaguer és la gran riquesa de llenguatge en la seva obra literària. La seva tasca fou decisiva per al restabliment de la llengua catalana després dels segles de Decadència. És antecessor de Pompeu Fabra i la figura més representativa de la Renaixença com a poeta i escriptor romàntic.

Dintre de la programació anual de l'Agrupació Excursionista de Granollers es va considerar oportú destinar dues de les sortides matinals a resseguir els passos de Verdaguer. D'una manera senzilla, planera però sentida es va homenatjar el poeta català.

El grup d'amics excursionistes començà la ruta verdagueriana fent un itinerari pel poble de Folgueroles: petit i acollidor. En el poble natal es traspua el respecte a Mn. Cinto. Veiérem la casa natal, la familiar i el padró monument de la Plaça. Però a on ens ambientàrem de debò en el tema fou en el Racó de Mossèn Cinto.

En aquest espai obert, sota els roures, amb una visió àmplia de la vall d'Osona, des d'on es divisa un mar de boires, on el seu moviment fan un joc artístic. Aquí, sota la influència de la imaginació i creativitat del jove Verdaguer, s'inspirà per primer cop en l'Atlàntida. També contemplàrem el relleu del sembrador, obra de l'escultor Manolo Hugué. I llegírem els versos que escrigué el poeta:

*"Un dia al meu pare en la vessana
a solc i a eixam sembrava el sègol d'or;
després, seguint la Musa Catalana,
també sembrí, però sembrí en lo cor"*

Vàrem continuar la trajectòria cap a les rodalies, vers l'Ermida. Però al peu del camí hi trobem la Creu del Francès, a on, llegírem l'obra en prosa "Desencís d'un paisatge". Es tracta de l'impacte que li causà a l'autor en veure uns indrets transformats, tot recordant els jocs d'infantesa. El clap de'alzines sureres centenàries fan recordar les arbredes i la boscúria del seu paisatge viscut.

Arribàrem a l'Ermida de la Damunt. Aquí, és obligada una bona parada. És un dels llocs verdaguerians més destacats. Asseguts, comentàrem la geografia del país. A primer terme tenim la plana de Vic, a l'horitzó el Pedraforca, els cims del Pirineu, Cabrera; a migdia el Montseny. Parlàrem dels ocells: "...lo vol dels rosinyols, lliures com si arribessin al cel". En el diàleg també hi entrà poemes trets del llibre "Ayres del Montseny" com el que descriu l'escola i el mestre de

Turó de Sant Jordi de Puigseslloses amb l'església de Sant Jordi, on Verdaguer cantà la seva primera missa. Foto Margarida Tintó

quan tenia cinc anys és el poema titulat: "A la Verge", es recrea amb Folgueroles.

Aquest recull de poemes és una de les definicions catalanes més pures de la poesia romàntica. És a la vegada religiós i patriòtic, hi predominen records íntims.

Férem la lectura i l'exaltació de l'extrema sensibilitat de l'obra titulada "L'Arpa". És un delicada allegoria de la Renaixença Catalana. Aquí, Mn. Cinto tingué la primera inspiració de la poesia amb el record d'un músic que passava i l'ajudà.

Vàrem seguir la caminada i contemplàrem les terres de conreu on de petit i adolescent havia ajudat a treballar al seu pare. Mn. Cinto, sempre es sentí orgullós d'haver fet de pagès. I escrigué:

*"Poeta i llaurador só
i en tot faig feina tan neta
que llauró com un poeta
l'escriu com un llaurador"*

Pel camí sentíem cantar els rosinyols i recordàrem l'obra "Que diuen los aucells?"

Mentre seguíem la ruta comentava amb algú — És ben cert que l'home sense paisatge no és res —. I això trobàrem la Masia de Puigseslloses on elogiàrem el poema de jovenesa "Lo Ram del Segador"; la protagonista és la nina del Puig.

La ruta traçada ens portà a l'ermita de Sant Jordi. Estàvem embadalits del paisatge, de les explicacions i de la lectura de l'obra: "El Dolmen de Sant Jordi" és una bella descripció de la plana de Vic, amb una doble versió: religiosa i patriòtica. Al recer del dolmen,